

Arrest

nr. 133 780 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X,
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 1 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker komt op 14 juni 2011 aan op de nationale luchthaven te Zaventem. Hij is in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Litouwse autoriteiten.
- 1.2. Eveneens op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissingen tot nietigverklaring van het visum en tot teruggrijving. Verzoeker wordt op 15 juni 2011 teruggedreven.
- 1.3. Verzoeker verklaart op 16 november opnieuw het Rijk te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.
- 1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 juni 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.5. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 12 juli 2012 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 20 september 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2012 onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.7. Bij arrest met nummer 90 226 van 24 oktober 2012 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.8. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 25 oktober 2012 een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
- 1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit bevel wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 oktober 2012 ter kennis gebracht.
- 1.10. De aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2012 wordt op 6 november 2012 onvankelijk verklaard.
- 1.11. Verzoekster verklaart op 5 december 2012 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.
- 1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2012 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.13. De commissaris-generaal neemt op 25 oktober 2013, in antwoord op de asielaanvraag van verzoekster, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.14. Bij arrest met nummer 117 948 van 30 januari 2014 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.15. Verzoekster wordt op 3 februari 2014 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.
- 1.16. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 5 maart 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.17. Bij arrest met nummer 124 507 van 22 mei 2014 vernietigt de Raad de beslissing van 19 maart 2013.
- 1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 18 juni 2014 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2012 ongegrond wordt verklaard.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 juni 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 maart 2014 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens op 19 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 3 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2014 werd ingediend door :

[G. T.] [...]

[C. L.] [...]

Kinderen: [G. E.] [...] en [G. G.] [...]

*Nationaliteit: Georgië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM. Dit is hier evenwel niet van toepassing aangezien ze niet aantonen dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Betrokkenen verwijzen naar medische problemen van verzoeker (post-hepatitische cirrhose, vermoeden van ontwikkeling van kankercellen). We merken echter op dat verblijfsaanvraag om medische redenen van 25.10.2012 werd afgewezen bij beslissing van 18.06.2014. Er werden sinds deze datum geen medische attesten tot het dossier toegevoegd die deze beslissing in vraag zouden kunnen stellen. Voor deze reden aanvaarden we de medische elementen niet als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich ook op het feit dat zij een doodgeboren kindje hebben moeten begraven op de begraafplaats van Brussel. De verplichting om de verblijfsaanvraag in te dienen in bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland, weerhoudt hen er evenwel niet van het graf van hun kindje in België te komen bezoeken.

Wat de scholing van de kinderen betreft, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen niet in Georgië naar school kunnen gaan.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2011 in België verblijven, hier een uitgebreide vriendenkring hebben, geen gevaar zijn voor de openbare orde en integratiebewijzen voorleggen, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“1. De bestreden beslissing

[...]

2.

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

3. De buitengewone omstandigheden

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Hun jarenlang verblijf in België (reeds sinds 2011 en 2012),*
- Hun perfecte en voorbeeldige integratie en hun opbouw van hun leven in de Belgische samenleving,*
- De begraafplaats van hun doodgeboren kind in Brussel en de wil en de mogelijkheid deze verder te kunnen bezoeken,*
- De medische situatie van eerste verzoekende partij en diens onmogelijkheid om te reizen naar zijn land van herkomst,*
- Het schoollopen van de kinderen,*
- Humanitaire redenen, ...*

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

4. Wat betreft de medische situatie

Op 06.11.2012 werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk verklaard.

Aan de eerste verzoekende partij werd een immatriculatieattest afgeleverd.

Op 19.03.2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet echter ongegrond verklaard.

Op diezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2013 en de ongegrondheidsbeslissing van 19.03.2013 werden aangevochten voor Uw Raad.

In het arrest van 22.05.2014 vernietigde Uw Raad het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2014 en de ongegrondheidsbeslissing van 19.03.2014 (nr. 124 507 in de zaak RvV 130 951 / II).

Naar aanleiding van de beslissing tot ontvankelijkheid werd aan eerste verzoekende partij, de echtgenote van tweede verzoekende partij en de vader van de minderjarige kinderen, een tijdelijk verblijfsrecht afgeleverd.

Pas op 18.06.2013 (betekening ook op 03.07.2014) werd een nieuwe beslissing tot ongegrondheid in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 genomen.

Vooreerst merken verzoekende partij op dat op het moment van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, eerste verzoekende partij een ontvankelijkheidsbeslissing (van de procedure 9ter) had.

Dit impliceert reeds dat buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Het gaat toch niet op langs de ene kant in het kader van de procedure 9ter een ontvankelijkheidsbeslissing te nemen en dus een tijdelijk verblijfsrecht toe te kennen en langs de andere kant in het kader van de procedure 9bis te stellen dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn.

Verzoekende partij zijn van oordeel dat in deze beslissing een tegenstrijdigheid schuilt die niet te motiveren valt en ook niet werd gemotiveerd.

Daarnaast, verzoekende partijen verwijzen naar de arresten van de RvV van 17 februari 2010, 38.847 en deze van 29 april 2010, nr. 42.699.

Uit deze 2 arresten blijkt dat medische motieven werden aangehaald om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Het niet aanvaarden van deze medische motieven als buitengewone omstandigheid door te verwijzen naar een specifieke procedure, zijnde de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, is onvoldoende.

De verwerende partij moet de afwijzing van de medische elementen in de 9bis-aanvraag concreet motiveren, wat zij heeft nagelaten te doen.

De verwerende partij kan dus niet simpel verwijzen naar de procedure 9ter Vreemdelingenwet.

Medische redenen kunnen immers ook een buitengewone omstandigheid uitmaken, wat ook blijkt uit vernoemde arresten.

Verwerende partij daarentegen formuleert volledig onterecht op algemene wijze dat geen enkele medische reden een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, gezien het bestaan van de specifieke procedure 9ter.

Deze redenering van verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Het middel is ernstig en gegrond.

5. Humanitaire regularisatie en kinderen

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft tevens een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, moet met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening worden gehouden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt moet rekening worden gehouden met de belangen van de kinderen.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, moeten in overweging worden genomen in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de kinderen.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor verwerende partij minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag schendt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

Daarnaast verwijzen verzoekende partijen naar de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet waarin zij hebben vermeld:

“Het maakt eveneens een buitengewone omstandigheid uit als het schooljaar van deze kinderen zou worden onderbroken en er abrupt een einde zou worden gemaakt aan deze stabiele schoolloopbaan die op zeer positieve wijze verloopt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State hebben reeds verschillende keren geoordeeld dat het onderbreken van een schoolloopbaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980."

Dat het feit of de kinderen in Georgië al of niet naar school kunnen gaan, niet wegneemt dat er abrupt een einde wordt gemaakt aan de stabiliteit en het ononderbroken schoollopen.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

6. Artikel 8 EVRM

5.1.

Gezien de verzoekende partijen reeds sinds 2011 en 2012 hun familiaal en sociaal en cultureel en economisch leven in België hebben, valt hun situatie onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM beschermt immers ook het privé-leven, zoals werd aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Dit argument werd niet weerlegd door verwerende partij in diens beslissing.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekende partijen in strijd met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoekende partijen naar hun land van oorsprong te repatriëren, na een legaal verblijf gezien de asielprocedure en de ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de aanvraag 9ter, gezien de begraafplaats van hun doodgeboren zoon in Brussel, gezien het schoollopen van hun kind,?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij de verzoekende partijen zou worden veroorzaakt door het feit dat de verzoekende partijen voor onbepaalde tijd het land zouden moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

5.2.

De verzoekende partijen benadrukken dat zij al jaren in België verblijven (sinds 2011 en 2012), dat hun kind hier schoolloopt, dat hun doodgeboren kind begraven is in Brussel, dat hun sociaal en cultureel en economisch leven hier verder werd opgebouwd, dat hun gezinsleven en hun privéleven in België is gesitueerd, dat zij zich perfect hebben geïntegreerd door gebruik te maken van de mogelijkheden die de Belgische overheid hen hebben aangeboden, ...

Het is dan ook onredelijk om de opgebouwde stabiliteit van de verzoekende partijen, om hun opgebouwd leven en zijn vriendenkring en kennissenkring te onderbreken door hem geen machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verwerende partij beantwoordt daarnaast onvoldoende de motivatie die verzoekende partijen hebben uitgewerkt over de begraafplaats van hun zoontje Gabriel in hun aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het verlies van het zoontje was een totale psychologische ontredde voor verzoekende partij Het was zwaar om hem te begraven in Brussel en zij rouwen nog steeds.

Het is voor verzoekende partijen dan ook volledig onbegrijpelijk het land te moeten verlaten om dan het graf van hun zoon niet meer te kunnen bezoeken. Verwerende partij kan immers op geen ogenblik de garantie geven dat verzoekende partijen terug zullen mogen keren om het graf van hun zoontje op regelmatige basis te bezoeken.

Zij zullen dus bij een terugkeer zich in de onmogelijkheid bevinden om de graftombe van hun zoontje te bezoeken, wat voor hen omwille van familiale en humanitaire redenen onmogelijk te verdragen zal zijn.

Verzoekende partijen hebben aldus geargumenteed dat een terugkeer een disproportionele aantasting zou uitmaken van hun privéleven en hun familiaal leven beschermd door artikel 8 EVRM en ook tegelijkertijd en onmenselijke en vernederende behandelingen inhoudt in tegenstelling met artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen verwijzen dan ook naar hun uiteenzetting in het aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en naar het arrest van de raad van State van 1 april 2003, nummer 117.808, wat zij als stuk 9 hadden toegevoegd aan hun aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen zijn derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM werden geschonden.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

7. Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat bepaalde ingeroepen argumenten niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Verzoekende partijen is het met deze visie niet eens.

Verwerende partij betwist de ingeroepen argumenten niet.

Deze argument werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van verzoekende partijen (weliswaar met uitzondering van de medische situatie van eerste verzoekende partij die enkel werd ingeroepen in het kader van de ontvankelijkheidsvoorwaarden).

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De motivatie van de verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd.

Het middel in gegrond.

8. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kunnen daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien zij deze uitgebreid bespreken en betwisten in hun verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.1. In de mate dat verzoekers betogen dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout en aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.2.2.2. In casu verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk omdat zij in gebreke bleven aan te tonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden bleken.

2.2.2.3. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

2.2.2.4. In zoverre verzoekers ingaan op de motivering in de bestreden beslissing waarbij de ingeroepen medische problemen van verzoeker niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat niet kan worden ingezien dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich zelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, wat dit betreft

niet kan verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en waarbij een ambtenaar-geneesheer zich reeds uitsprak over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het gegeven dat verzoeker bij de Raad een beroep instelde tegen de beslissing waarbij zijn medische aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Deze beslissing wordt tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*), zodat het bestuur ernaar mocht verwijzen in de bestreden beslissing. Het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden dient ook te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 7 mei 2013, nr. 223.428). Enige tegenstrijdigheid tussen het gegeven dat op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk was verklaard enerzijds en de buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard anderzijds, blijkt dan ook nog niet. Op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing had verweerder zo ook reeds een ongegrondheidsbeslissing genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ook op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers aangeven, verweerder niet louter op grond van het bestaan van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet oordeelde dat de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hij verwees uitdrukkelijk naar de concrete procedure op grond van deze wetsbepaling die verzoeker reeds had opgestart, doch die werd afgewezen.

In ieder geval merkt de Raad daarnaast op dat niet blijkt welk belang verzoekers hebben bij hun grief, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *"[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden."* Zelfs bij een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verweerder niet anders dan de ingeroepen medische elementen, waarvan het niet is betwist dat deze reeds het voorwerp uitmaakten van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden. Het gegeven dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds een ontvankelijkheidsbeslissing was genomen inzake de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Gelet op het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet – dat in casu speelt – dient te worden aangenomen dat verweerder wel degelijk kan volstaan met een verwijzing naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals deze door verzoeker reeds werd opgestart en dat het geenszins aan verweerder toekwam om alsnog concreet te motiveren waarom de medische elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Ook een eventuele nietigverklaring van de beslissing genomen inzake de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermag aan het voorgaande nog geen afbreuk te doen.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan evenmin voorgaande beoordeling wijzigen. Zo hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde en blijkt ook niet dat in deze arresten een gelijkaardige situatie voorlag.

2.2.2.5. Verzoekers geven verder aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen. Zij betogen dat kinderen het recht hebben in een stabiele leefomgeving op te groeien en het recht hebben zich te ontplooiën en te ontwikkelen. Zij stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen de stabiliteit in het leven van de kinderen doorbreekt en dat de scholing bijdraagt tot deze stabiliteit. Zij voeren aan dat een onderbreking van de scholing de belangen

van de kinderen schaadt en aldus de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet schendt.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf stelden verzoekers, wat de scholing van de kinderen in België betreft, dat hun twee kinderen in België naar school gaan en goede resultaten behalen. Zij stelden met name dat het een buitengewone omstandigheid zou uitmaken *“als het schooljaar van de kinderen zou moeten worden onderbroken en er abrupt een einde zou worden gemaakt aan deze stabiele schoolloopbaan die op zeer positieve wijze verloopt”*.

Verweerder motiveerde dat de scholing van de kinderen niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu niet blijkt dat de kinderen de scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Verzoekers laten na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van deze stelling van verweerder. Het bestuur beschikt bij zijn beoordeling op dit punt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Er kan in dit verband worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). In zoverre verzoekers wijzen op het gestelde in hun aanvraag dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen tot gevolg zou hebben dat het schooljaar van deze kinderen zou worden onderbroken, merkt de Raad op dat verweerder zijn beslissing heeft genomen in juni 2014, op het ogenblik dat het lopende schooljaar reeds bijna ten einde was. Er blijkt niet dat verweerder middels de bestreden beslissing het op dat ogenblik lopende schooljaar in het gedrang heeft gebracht. Door zijn beslissing te nemen net voor de grote vakantie heeft verweerder verzoekers in de mogelijkheid gesteld de nodige maatregelen te treffen voor een terugkeer naar het herkomstland en teneinde aldaar de verdere scholing te garanderen. Door aan te geven dat niet blijkt dat de scholing niet kan worden verkregen in Georgië heeft verweerder ook duidelijk aangegeven dat niet blijkt dat de scholing van de kinderen op zich zal worden onderbroken of dat de stabiliteit van de schoolloopbaan als dusdanig in het gedrang komt. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat een verdere scholing in het land van herkomst niet mogelijk is en tonen het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen zoals deze werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad ook op dat deze bepalingen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032).

Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet, waarnaar verzoekers verwijzen, voorziet dat elk kind recht heeft *“op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”*. Verzoekers maken met hun beschouwingen nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de integriteit van hun kinderen in het gedrang brengt.

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat *“elk kind (...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan”*, dat *“elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen”* en dat *“het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te

voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33). (Zie ook: RvS 17 juni 2013, nr. 9717 (c); RvS 29 mei 2013, nr. 223.630; RvS 27 december 2013, nr. 225.957.)

Gelet op voorgaande bespreking en vaststellingen, blijkt niet dat verzoekers zich in het kader van huidige procedure dienstig kunnen beroepen op de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag of artikel 22bis van de Grondwet.

In zoverre verzoekers thans nog wijzen op het belang van stabiliteit in het leven van de kinderen en het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen, merkt de Raad ook nog op dat verzoekers deze elementen als dusdanig niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden in het kader van hun verblijfsaanvraag. Zij beperkten zich, specifiek wat de kinderen betreft, tot de scholing en schoolloopbaan. Verweerder diende dan ook enkel op dit laatste in te gaan. Het kwam verzoekers zelf toe op duidelijke wijze de buitengewone omstandigheden uiteen te zetten in hun aanvraag.

2.2.2.6. Verzoekers betogen verder dat verweerder ten onrechte de door hen ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid. Zij betogen dat het door hen sinds 2011 en 2012 in België opgebouwd familiaal, sociaal, cultureel en economisch leven wel degelijk onder de bescherming valt van voormelde verdragsbepaling en in casu niet is voldaan aan de voorwaarden van het tweede lid van deze bepaling.

Wat dit ingeroepen gezinsleven betreft, dringt de vaststelling zich evenwel op dat de bestreden beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder bij het nemen van deze beslissing of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Verweerder kon er, wat dit betreft, dan ook op wijzen dat niet blijkt dat er andere gezinsleden van verzoekers in België verblijven, zodat niet blijkt dat enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang komt door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in hun aanvraag weliswaar wezen op een perfecte integratie, op het gegeven dat zij hier een uitgebreide vriendenkring uitbouwden en op het gegeven dat zij hier het centrum van hun belangen hebben opgebouwd, doch hiertoe geen enkel stuk ter staving voegden en hun betoog evenmin op meer concrete wijze onderbouwden. Aldus blijkt ook niet dat verweerder op dit punt niet kon stellen dat er hoogstens sprake is van gewone sociale relaties waarvan niet blijkt dat deze onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De stelling van verweerder dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties vindt steun in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). In deze situatie blijkt niet dat diende of dient te worden overgegaan tot een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers kunnen in ieder geval daarnaast ook niet dienstig voorhouden dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een disproportionele inmenging zou uitmaken in enig privé- of gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is immers geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639), te meer nu verzoekers hun verblijfssituatie in België steeds precair was en verweerder ook reeds vaststelde dat niet blijkt dat de scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. De Raad herinnert er in dit verband ook aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De Raad stelt in dit verband verder vast dat verweerder rekening hield met het gegeven dat verzoekers hun doodgeboren kind in België is begraven. Verweerder oordeelde evenwel dat dit element evenmin verhindert dat zij hun aanvraag indienen via de reguliere procedure, nu deze verplichting hen er niet van weerhoudt het graf van hun kindje in België te komen bezoeken. Verzoekers betogen dat deze motivering niet voldoende is en dat verweerder op geen enkel ogenblik de garantie kan geven dat zij zullen mogen terugkeren om het graf van hun zoontje op regelmatige wijze te bezoeken. Niettemin merkt de Raad op dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen vanuit het land van herkomst. Uit deze beslissing volgt niet dat zij niet meer in de mogelijkheid zullen zijn om later op geregelde tijdstippen het graf van hun zoontje in België te komen bezoeken. Er blijkt geenszins dat verweerder aldus kennelijk onredelijk handelde of onvoldoende rekening heeft gehouden met dit gegeven. Aldus blijkt ook geenszins dat op dit punt enige schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM voorligt. Verzoekers verwijzen in dit verband verder naar een arrest met nummer 117 808 van 1 april 2003 van de Raad van State, waarbij in de daarin voorliggende zaak en gelet op de omstandigheden van deze zaak werd geoordeeld dat het gegeven dat een overleden gezinslid in België is begraven een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Er blijkt evenwel niet dat de daarin voorliggende omstandigheden gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak, waardoor deze verwijzing niet dienstig is.

2.2.2.7. Verzoekers betogen vervolgens dat zij de door hen ingeroepen elementen betreffende hun integratie ook uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen en niet enkel als elementen ten gronde. Verzoekers gaan op dit punt evenwel voorbij aan het gegeven dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van integratie die werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, doch van oordeel was dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij gaf aan dat deze niet rechtvaardigen waarom het bijzonder moeilijk zou zijn de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, nu deze elementen in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen. De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen geenszins aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Een goede integratie en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden, kan een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure trouwens enkel eenvoudiger maken en dient dus in regel niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

2.2.2.8. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.2.2.9. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS